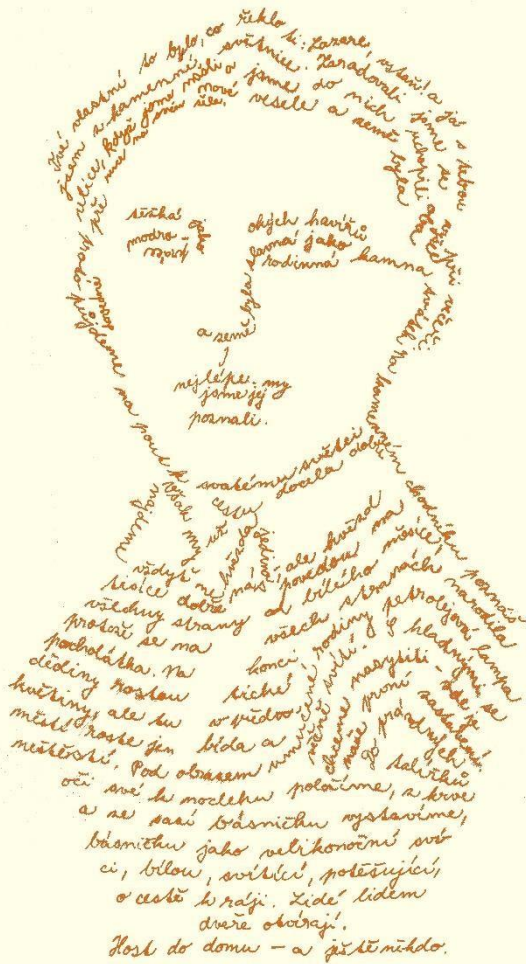

Wolkroviny

září/říjen 2021

57. číslo

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora.....	4
Rozhovor s panem ředitelem	5
Přednášková noc.....	10
Rozhovory s absolventy	11
Oktáva A jede do Prahy!	19
Fotoreportáž z Prahy	22
Kroužky na GJW	24
Imatrikulace studentů prim a prvních ročníků	26
Historická rubrika	27
Adaptační kurz Jedovnice	30
Kulturní rubrika.....	31
Příběh na pokračování.....	32

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

po prázdninové pauze Vás opět vítám u školního časopisu Wolkroviny. V letošním školním roce budou opět vycházet nejen tradiční rubriky, ale i nové. Těšit se můžete na rozhovory s našimi absolventy ohledně studia na vysoké škole nebo na historické okénko připomínající významné osobnosti a události z českých dějin. Pokračovat budou rozhovory s učiteli, kulturní rubrika, příběh na pokračování, reportáže o dění ze školy i z města a mnohem více. V tomto roce pro Vás tradičně připravíme i čísla zaměřující se na významné svátky jako jsou Vánoce a Velikonoce.

A to není zdaleka vše. Letošní rok slaví časopis Wolkroviny 10. výročí. Výročí oslavíme nejen zařazováním archivních článků, ale po dlouhé době bude časopis vycházet i v tištěné podobě, a to jako dvojčíslo. Výtisky najdete v kmenových třídách, v bufetu a samozřejmě i ve školním klubu. Wolkroviny budou i nadále k dispozici na webu školy.

V aktuálním čísle jsme pro Vás připravili reportáž z Přednáškové noci na GJW. Přečíst si můžete i rozhovor s Mgr. Michalem Müllerem – ředitelem našeho gymnázia. Vychází také první rozhovory s našimi absolventy. Čeká Vás také příspěvek o adaptačním kurzu i o exkurzi do Prahy, včetně foto-reportáže z hlavního města. V kulturní rubrice představíme dlouho očekávaný film Zátonek. Historické okénko se pro toto číslo bude věnovat sv. Václavovi a vzniku samostatného Československého státu. A samozřejmě nebude chybět ani příběh na pokračování.

Dříve než se začnete, chtěla bych Vám představit tři nové členy redakčního týmu: Michala Synka ze sexty A a Petru a Hanu Vilímovy ze stejné třídy, které se budou starat o grafickou úpravu Wolkrovin.

Příjemné čtení a mnoho štěstí a sil do nového školního roku Vám přeje

Karolína Příbylová O4.A
šéfredaktorka

Rozhovor s panem ředitelem

Odkud pocházíte?

Jsem hrdý Prostějovan, narodil jsem se ještě ve staré porodnici v Plumlovské ulici. Kromě studií na VŠ v Olomouci a základní vojenské služby v Mariánských Lázních jsem celý život působil v Prostějově.

Kde jste studoval? A jaký obor?

Povinnou školní docházku jsem plnil na dnešní Základní škole Jana Železného, za mých mladých let to byla škola s názvem Základní škola československo-sovětského přátelství, ale už tehdy tam byly třídy se zaměřením na atletiku, což se mi líbilo. Potom od roku 1981 jsem studoval Gymnázium Jiřího Wolker, takže jsem absolvent našeho gymnázia. Maturoval jsem v roce 1985 a poté následovala přírodovědecká fakulta – obor matematika a fyzika se zaměřením na učitelství pro výuku na střední škole.

Chtěl jste se stát pedagogem?

Od dětství rozhodně ne. Měl jsem v mládí, pro někoho překvapivě, umělecké sklony, bavilo mě malování, kreslení nebo keramika. U pana učitele Kupky v tehdejší LŠU (lidová škola umění) jsme dělali grafiku, např. techniku suché jehly. Tvořil jsem i keramiku na hrnčířském kruhu, což mě velmi naplňovalo. Ve škole mě bavily technické předměty, jako byla fyzika. Můj otec byl stavař, takže moje představa směřovala spíše k architektuře, ale trochu mě od tohoto oboru odradili odborníci, kteří mi tvrdili, že v dané době se na projekčních prknech kreslí pouze panelová sídliště ve tvaru kvádrů, krychlí... To se rozcházelo s mými představami o kreativní tvorbě, proto jsem zvažoval jiný obor. No a vzhledem k tomu, že jsem v té době začal pracovat s dětmi v oblasti sportu jako asistent trenéra a na letních táborech o prázdninách jako vedoucí, tak mi přišlo zajímavé skloubit práci s dětmi a s přírodovědnými předměty dohromady. V první řadě jsem zvažoval učitelství pro matematiku a tělesnou výchovu. Bohužel ten rok se tento mezifakultní obor neotevíral, tak jsem se

přihlásil na náročnější obor matematika – fyzika na Přírodovědecké fakultě UP v Olomouci.

Co se Vám jako první vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkerů?

Jednak velká tradice, velká historie a plno slavných a úspěšných absolventů jako jsou básník Jiří Wolker, vědec Otto Wichterle, pedagog Dr. Uher, herec Ladislav Županič... Současně také moje studentská léta v období 1981 až 1985. Svoboda nebyla tehdy taková jako dnes. S naším studiem byl spojen přísný režim a volnost projevu byla potírána, například se nesměla nosit trička s cizojazyčnými nápisy a riflové kalhoty. Ale i v té době prošlo školou plno velmi úspěšných absolventů a mých kamarádů, takže nemůžu vzpomínat jen v negativním.

Jaké předměty jste učil před tím, než jste se stal ředitelem na gymnáziu? Učil jste pouze fyziku, nebo oboje?

Musím se přiznat, že po vystudování Přírodovědecké fakulty byla tehdy povinná vojenská prezenční služba na dva roky, ale jako absolventi vysoké školy jsme ji měli poloviční a tehdy nám to zkrátily ještě o tři měsíce, takže jsem sloužil devět měsíců v západních Čechách v hodnosti četař absolvent. Když jsem se po vojně vrátil, chtěl jsem učit na GJW. Navštívil jsem se žádostí o místo tehdejšího ředitele Jana Šverdíka, který byl i starostou města Prostějova. Ten mi řekl, že bohužel místo nemá, ale že mi doporučuje získat pedagogickou praxi, tedy abych si prošel a vyzkoušel učení na základní škole nebo odborné škole a pak ať za nějaký rok zkusím i gymnázium. První dva roky jsem tedy učil na tehdejší základní škole Brněnská, dnešní základní škola Dr. Horáka. Zde jsem učil skoro vše, kromě matematiky i ty předměty, které byly potřeba – například dílny, rodinnou výchovu či tělocvik. Za dva roky přišla nabídka na střední průmyslovou školu na Lidické, kde jsem byl třídním učitelem v oboru strojírenském. Na průmyslovce mě zaujala vysoká kvalita studentů elektrotechnického oboru, kteří byli na úrovni gymnázia. Byl zde také zajímavý obor stavební. Dvouletá praxe na odborné škole byla velmi zajímavá zkušenost a rád na to

vzpomínám. V roce 1995 přišla nabídka od pana ředitele Šverdíka, že se na GJW uvolnilo místo v kabinetu fyziky.

Jaké je to být ředitelem? A jaká změna nastala s touto pozicí ve vašem životě?

Od roku 2003 jsem byl zástupce ředitele. Měl jsem na starosti to, co teď má v gesci kolegyně Jana Šišková, to znamená příprava úvazků, rozvrhy, suplování a další věci spojené s organizací výuky. Ta moje pozice současná je spíše manažerská v té ekonomické, hospodářsko-technické rovině, kdy zjednodušeně řečeno ředitel koordinuje „hardware“ školy. V tom je ta změna a v tom je to jiné. A samozřejmě zodpovědnost, např. za smluvní vztahy, rozpočty, ekonomické parametry... I to vytváří na tuto vedoucí pozici velký tlak. V mém životě to zásadní změna nebyla, v managementu školy jsem byl už 17 let.

Plánujete nějaké mezinárodní spolupráce se zahraničními školami?

Získali jsme certifikát v rámci Erasmus+, kde nám běží projekt výměnných pobytů se Španělskem, Finskem a nově s dánskou školou. Koordinací tohoto projektu je pověřen Michal Marek, předseda komise anglického jazyka. Od školního roku 2003/2004 se datuje počátek spolupráce s polským lyceem ve Środe Wielkopolske u Poznaně. Tam byla spolupráce rozšířena o německé lyceum, které je v Sasku v Hoyerswerdě. S jejich direktorem panem Uwem Blazejczykem jsme spolupracovali na mezinárodních sportovních hrách. Se změnou vedení na polské straně ta komunikace trochu „ochladla“. Momentálně komunikujeme spíše s německou stranou, za to patří dík v předešlých létech kolegovi Vratislavu Havlíkovi, teď v současnosti tu komunikaci převzala Mgr. Lucie Ryšavá, předsedkyně komise cizích jazyků. Byli jsme úspěšní v projektu výměny německých studentů, datum návštěvy německá strana směřuje na listopad. Máme i v Rusku partnerskou školu v kostromské oblasti, ale to je vzhledem k větší finanční náročnosti a složitosti cestování odloženo. Měli jsme také partnerskou školu v Si-anu v Číně. Ve vedení této mezinárodní střední školy došlo k velkým personálním změnám a nepodařilo se

nám tu komunikaci obnovit, takže je tam velký otazník, přestože podporujeme na GJW výuku nepovinného předmětu čínština.

Co byste chtěl do budoucna změnit na naší škole?

Některé věci už se podařily změnit, například podmínky pro sportovní gymnázium. Národní sportovní centrum jako odloučené pracoviště je evidováno v síti školských zařízení. Na NSC probíhají nejen tréninky, ale i výuka odborných předmětů jako například teorie sportovní přípravy. Velká historie školy nese hendikep ve stáří budovy. Na škole se udělaly jistě rekonstrukce, ale opravy jsou nekonečné a budou probíhat stále. Teď se podařilo zajistit od zřizovatele finance na opravu fasády na budově B, kde chceme opravit atiku, zdobné prvky, okapy a část omítek. Chtěli bychom zajistit opravu omítek na školním dvoře – zdi kláštera Milosrdných bratří. Ty bohužel nejsou v našem majetku a podle legislativy nemůžeme spravovat ani opravovat cizí majetek. Hledáme další finanční zdroje na revitalizaci gymnázia, a proto jsme vytvořili Spolek na podporu činnosti Gymnázia Jiřího Wolker a jeho žáků. Tady musím poděkovat za práci Radce Svobodové a Lukáši Matouškovi, kteří pomáhají oslovovat partnery školy. Také bych chtěl poděkovat všem donátorům, kteří finančně přispěli. Řada z nich jsou rodiče žáků, ale také mezi donátory patří absolventi gymnázia a další podporovatelé. Samozřejmě spolupracujeme s Klubem přátel Gymnázia Jiřího Wolker, což je instituce, která zastřešuje rodiče.

Co se týká oborů, tak tady jsme vyprofilováni správným směrem. Máme osmileté gymnázium s kombinovanou výukou v anglickém jazyce, potom máme klasiku, tedy čtyřleté gymnázium, a pak talentový obor se sportovní přípravou. Takových gymnázií je v ČR pouze 17.

Co děláte ve svém volném čase?

Ve volném čase je potřeba relaxovat a odpočívat. Jako relaxace je pro mě nejvhodnější sport. Samozřejmě se věnuji také rodině, s manželkou máme dva syny. Rodina je pro mě velkou prioritou, takže relaxaci a sport se snažím skloubit s rodinou,

pravidelně jezdíme v létě do Krkonoš na horská kola, nebo hrajeme v okolí Prostějova plážový volejbal. Samozřejmě sem patří i sportování s přáteli, rád si zahraji volejbal a basketbal. Nesmím zapomenout na kulturu, rádi zajdeme manželkou do divadla nebo do kina.

Co byste vzkázal našim studentům?

V tomto si vzpomenu na svoji maturitní stužku, kde bylo latinské „per aspera ad astra“ neboli přes překážky ke hvězdám. Člověk musí hodně pracovat, projít si trnitou cestou, aby dosáhl úspěchu. Talent je důležitý, ale je to pouze předpoklad, pro celkový úspěch je důležitá pracovitost, energie a nasazení. Zní to jako mentorování, ale jiná cesta není.

Školní časopis Wolkroviny letos slaví 10. výročí. Co byste mu popřál do budoucna?

Časopis je o lidech, co ho tvoří, takže bych mu popřál neustálý přísun nových mladých redaktorů, například jako jste Vy, Michale. Cením si Vaší práce i práce Vašich kolegů.

To, nebo to?

• Léto, nebo zima?

Radši jsem v teple, takže léto.

• Káva, nebo čaj?

I když vypiji přes den několik džbánků čaje, tak řeknu káva jako mobilizátor energie.

• Ovoce, nebo zelenina?

Zelenina, i když mám rád ovoce například na snídani. Zeleninu upřednostňuji jako přílohu k masu, top je grilovaná zelenina.

• Komédie, nebo detektivky?

Na relaxaci a odpočinek rozhodně komedie. S úsměvem jde vše lépe...

• Česká republika, nebo Francie?

Tady to mám jednoznačně. Já jsem v tomto patriot. Jsem hrdý na to, že jsem občan České republiky.

• Hory, nebo pláž?

Dovolenou bych volil spíše na horách a v létě, tedy se vracím k první otázce.

Michal Synek O6.A

Přednášková noc

Na GJW se dne 10. září konal první ročník akce zvané Přednášková noc. Školu navštívili odborníci z různých oborů a odprezentovali publiku dané problematiky. O průběh celé události se postaral organizační tým v čele s Dominikem Zajíčkem. Připravili program sestávající z celkem devíti přednášek. Kromě té první probíhaly souběžně, jejich konání bylo rozděleno mezi aulu a učebnu B34.

První přednáška na téma „Předvolební horečka v ČR“ se konala v aule a přednesl ji novinář a politický komentátor Jindřich Šídlo. V průběhu celého večera se postupně představilo dalších osm přednášejících, jako třeba Tomáš Fürst, přednášející na Přírodovědecké fakultě při univerzitě v Olomouci; Eliška Málková, architektka a urbanistka; Josef Zadražil, lékař a děkan Lékařské fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a další.

Karolína Příbylová O4.A
(Zdroj obrázků: Facebook GJW)

Rozhovory s absolventy

Redakce Wolkrovin oslovila čtyři absolventy GJW, aby našim studentům přiblížili studium na vysoké škole.

a) Tomáš Lachman

- fakulta a VŠ: Lesnická a dřevařská fakulta, Mendelova univerzita
- obor: nábytkové inženýrství

b) Tereza Smékalová

- fakulta a VŠ: Fakulta mezinárodních vztahů, Vysoká škola ekonomická
- obor: Mezinárodní studia a diplomacie (bakalářský obor), Mezinárodní obchod (magisterský obor)
- pozn. Na magisterském stupni si rovněž vybíráme vedlejší specializaci, kterou jsem si zvolila na Fakultě podnikohospodářské, a studuji tak paralelně i předměty projektového managementu. Ke svému regulérnímu studiu jsem navíc byla přijata do Honors Academia, což je nadstandardní vzdělávací a tréninkový program pro vybrané studenty všech vysokých škol, díky kterému mám šanci dostat se do kontaktu s praxí již během studia.

c) Petr Brothánek

- fakulta a VŠ: Právnická fakulta, Masarykova univerzita
- obor: právo – magisterské studium

d) Terezie Kohoutková

- fakulta a VŠ: KEA (Copenhagen School of Design and Technology); před dosažením titulu AP Degree Zealand Academy v Køge
- obor: Brand Design; na předchozí škole Multimedia Design and Communication

Jaké největší změny oproti gymnáziu můžou studenti na VŠ očekávat?

- a) Více času a zároveň méně času. Více práce a zároveň méně práce. Člověk je “nucen” si svůj čas lépe uspořádat. Přes semestr není tolik povinností, zatímco na konci semestru, tedy během zkouškového, je dohánění a učení poněkud více. S trochou nadsázky by se zkouškové dalo přirovnat k maturitě 2x ročně.
- b) Bezpochyby větší dávku autonomie. Od samého počátku si můžete sami sestavovat rozvrh, přidat si volitelné předměty i z ostatních fakult a sami si určovat směr, kterým chcete jít. S tím souvisí i to, že se vám otevřou dveře do studentských spolků a do mnoha firem a institucí, kde můžete absolvovat stáže. S tím je však spojena i nutná dávka vlastní zodpovědnosti, protože si budete muset všechny termíny hlídat sami a pozorně plánovat. Pozitivní změnou je zajisté také nabitý studentský život plný zábavy a nových známostí, který je obzvláště v Praze bohatý a pořád se něco děje.
- c) To záleží na vysoké škole a oboru. Všeobecně je více učení a je velkou výhodou, pokud se studenti umí učit průběžně. Já osobně jsem se na gymnáziu nikdy průběžně neučil, ale na právech jsem se to naštěstí poměrně rychle naučil, protože to opravdu zjednodušuje celé studium a také nemáte tolik práce během zkouškového období.
- d) Asi největší změna pro mě byla ta, že jsem si už vše musela zařizovat a hlídat sama, ne jak na střední škole, kde vám vše nachystají “až pod nos”. Současně s tím jsem musela řešit i oficiální povolení o residenci v Dánsku včetně nové zdravotní pojišťovny, bankovního účtu, hledání práce pro získání dánského stipendia, abych studia v zahraničí vůbec mohla dokončit.

Jaké předměty, které se vyučují na GJW, při studiu nejčastěji využíváte?

- a) Ač to nerad říkám, ty předměty, o kterých jsem tajně doufal,

že je snad už nikdy neuvidím, a to chemie, fyzika, matematika, ale také i biologie.

b) Jakožto středoškolskému odpůrci matematiky se mi to přiznává těžce, ale ano, matematika mi pomohla hodně. Na VŠE jsem z ní dělala přijímačky a následně jsem měla i povinný předmět, který sice nepatří na škole mezi nejoblíbenější, ale poskytne kvalitní základ pro pokročilejší postupy. Dále jsem využila základ informatiky, kdy se vyplatí dávat pozor při probírání MS Office a grafických nástrojů. V oborových předmětech diplomacie jsem pak často stavěla na základech ze ZSV a dějepisu. Co se týče fakulty, těžila jsem z dobrého základu dvou cizích jazyků, který je na naší fakultě nutný a budete jej dále rozvíjet. Obecně bych doporučila zvolit si jako druhý jazyk francouzštinu, která je ideální pro prostředí diplomacie.

c) Já nejvíce využívám dějepis a ZSV, protože v prvním ročníku byla velká část předmětů založena na historii, a proto bych doporučil našim studentům, kteří se chtějí hlásit na práva, aby opravdu dobře ovládali historii.

d) V oboru, který jsem si vybrala, jsem rozhodně využila angličtinu a IT. Někdy možná i výtvarnou výchovu :)

Jak moc se Vaše představy o studiu na vysoké škole lišily od reality?

a) Vysoká škola nám byla celou řadu let podávána jako složité studium, které s trochou hyperboly nelze bez pravidelného učení na střední škole vystudovat. Pravdou je, že studovat/vystudovat vysokou školu je spíše o tom, jak si člověk dokáže zorganizovat čas a jak dokáže pracovat ve stresu a pod tlakem, což v porovnání s nabytými znalostmi, které člověk získá i praxí, беру jako největší přínos onoho studia.

b) Moc jsem nevěděla, co čekat, ale ve výsledku jsem byla pozitivně překvapena. V akademickém prostředí se cítím komfortně a oceňuji partnerský přístup učitelů ke studentům. Vysoká škola vám poskytne plno možností a dostanete se do komunity podobně smýšlejících lidí, kteří navíc mají zájem o stejný obor. Od gymnázia se

akademická půda liší velmi, ale podle mě jen v tom nejlepším slova smyslu a máte se rozhodně na co těšit.

c) Popravdě jsem to čekal náročnější, protože je to jeden z nejtěžších oborů, které lze studovat, ale opak byl v některých věcech pravdou. Celkově mi přijde, že se nároky na studenty snižují a přizpůsobují se potřebám školy a studentů, kteří studium zanedbávají. To samozřejmě není problém jen vysokých škol, ale celého vzdělávacího systému. Abych předešel nějakému nedorozumění, tak bych rád doplnil, že Právnická fakulta v Brně je nejlepší, kterou si budoucí studenti práv mohou vybrat. Opravdu Vás dobře připraví na budoucí povolání. Výše uvedené informace souvisejí s mojí subjektivní představou, která se týkala obtížnosti a nároků kladených na studenty.

d) Jelikož jsem ze dne na den začala žít v jiné zemi, tak pro mě začátky byly hodně těžké hlavně po psychické stránce. Chyběl mi domov, rodina a kamarádi. Před nástupem do Dánska jsem si představovala, že všechno bude hned vyřešené a že si jednoduše najdu nové přátele. Nebyť mojí spolubydlící z Česka, kterou jsem mimochodem poprvé viděla až v našem sdíleném pokoji, tak jsem možná z Dánska odjela dřív, než bych dostudovala. Jinak studium samo o sobě je v Dánsku úplně jiné než v Česku, a proto jsem tam také šla. Praxe převažuje nad teorií, což mi vyhovovalo a dopředu jsem s tím počítala, takže to mě nijak nepřekvapilo.

Prozradíte nám průběh akademického roku na Vaší fakultě?

a) Přes semestr je primárně třeba dělat různé semestrální práce, testů tolik není. Poslední týden semestru je "připraven" pro různé testy, kdy v jednom týdnu musíte zvládnout test prakticky ze všech studovaných předmětů, což ve finále s trochou snahy není nic náročného. Poté následuje zkouškové, které trvá měsíc, klidně i více a v tomto čase je třeba zvládnout písemné testy, případně ústní zkoušení ze všech studovaných předmětů.

b) Semestr nám začíná v půlce září a zkouškové máme od prosince do února. V letním semestru pak končíme zkouškové na konci června a v průběhu léta žádné zkoušky nemáme. Rozvrh si můžeme ozvláštnit několikadenními kurzy s externími učiteli z celého světa. Předměty se dělí na přednášky a semináře, které jsou více praktické a ve skupinkách cca 20 lidí. Hodnocení se skládá z aktivity na hodině, plnění úkolů, seminárních prací, prezentací a průběžných testů. Ve zkouškovém máme pak termín buď na test a/nebo ústní zkoušku. [Pro VŠE je typické, že máme na zkoušky a testy pouze jeden pokus. Pokud nás tedy ze zkoušky „vyhodí“, musíme opakovat celý předmět a ztrácíme kredity. Zní to možná strašidelně, ale ve výsledku to není zase taková změna od toho, na co jste zvyklí na gymnáziu. Také je zde toleranční pásmo pro výsledek 50–60 %, kdy nám je umožněn ještě jeden poslední pokus.]

c) Klasická délka trvání jednoho semestru jsou 3 měsíce. Za semestr považuji seminární výuku, která je vždy ukončena zápočtovými testy, kolokvii či nějakou písemnou prací. Po tomto období začíná období zkouškové, které je opět časově omezené. Mezi jednotlivými semestry je vždy nějaká doba volná, aby si studenti odpočinuli a nasbírali síly na další semestr. Během roku jsou pak různé společenské akce, kterých se studenti mohou účastnit. Na naší fakultě je výhodou, že nemusíte být každý den ve škole, a pokud umíte pracovat s časem, tak můžete při studiu stíhat i práci, koníčky či kamarády.

d) Každý semestr se skládal z různě dlouhých projektů ve skupině, anebo samostatně. Projekty byly asi 3–4 během jednoho semestru, který byl ukončen finálním projektem, ze kterého jsme dostali známku. Projekty během semestru se většinou hodnotily jen formou splnil/nespil. Takže to bylo další plus, které se mi na škole líbilo. Nemusela jsem se stresovat celé týdny během zkouškového období, jako je zvykem u nás v Česku.

Doporučili byste našim studentům nějaký volitelný předmět/seminář, který by se jim v budoucnu mohl hodit?

- a) Výběr semináře se odvíjí spíše od vybrané školy, případně vybíraného odvětví, ve kterém by se dotyčný následně po dostudování střední školy/gymnázia chtěl uchytit. Nelze jednoznačně říct, co je a co není ideální. Faktem je, že většina vysokých škol má první ročník “vyřazovací”, kde člověk využije většinu předmětů, které se na gymnáziu studují.
- b) Pokud uvažujete o studiu mezinárodních vztahů, rozhodně bych doporučila nad rámec hodiny cizích jazyků. Já chodila na ranní francouzské konverzace k paní učitelce Berard a na nepovinné hodiny čínštiny. Také vám v různých situacích pomůže, když budete mít angličtinu na pokročilé úrovni, případně si uděláte certifikát CAE. Při volbě v druhém ročníku jsem si vybrala semináře ZSV a dějepis, které mě bavily. Obecně bych se nebála dát přednost předmětům, které vás vyloženě baví. „Nutná zla“, která budou součástí vašich vysokoškolských oborů, na vás mohou počkat až na později a není třeba s nimi zápasit už na gymplu.
- c) To záleží na oboru, který budou chtít studovat. Všeobecně bych jim spíše doporučil, aby si co nejdříve ujasnili své cíle a priority, protože se pak podle nich mohou rozhodovat. Pokud už od sexty budu vědět, že chci jít na práva, tak si mohu zvolit semináře z dějepisu a ZSV, abych byl dobře připravený na přijímací zkoušky a měl základní penzum znalostí, které se v prvním ročníku vyžaduje.
- d) Kdybych se nevydala studovat design, určitě bych směřovala přírodovědeckou cestou, protože mě biologie vždy bavila. Tím bych doporučila seminář biologie, který byl pro mě každou hodinu něčím zajímavým. A rozhodně angličtinu, pokud se studenti chtějí vydat podobnou cestou jako já :)

Pomohl Vám všeobecný přehled, který jste získali na gymnáziu, nebo by podle Vás pro Vaše vysokoškolské studium bylo lepší, kdybyste si v minulosti vybrali střední odbornou školu?

- a) I přes můj ne příliš zodpovědný postoj ke škole by se dalo říct, že mi všeobecný přehled pomohl. Na druhou stranu, kdybych si vybral střední odbornou školu, věřím, že bych měl více praktických znalostí, které bych mohl využít v případě nedokončení vysokoškolského studia.
- b) Pro studium mezinárodních vztahů mi rozhodně všeobecný přehled pomohl. Co se však týče ekonomických předmětů, tam jsem měla mezery, které například spolužáci ze středních odborných ekonomických škol neměli. Nicméně jsem neměla problém to dohnat. Pokud chcete být diplomatem nebo manažerem s mezinárodním přesahem, bude pro vás spíše důležitý všeobecný přehled.
- c) Určitě mi pomohl všeobecný přehled, který jsem na gymnáziu získal. Je důležité si však uvědomit, že jenom škola nestačí. Je potřeba pracovat i nad rámec osnov a vzdělávat se po vlastní ose. Právě práce navíc a sebevzdělávání v dané oblasti je pak tím rozdílovým faktorem mezi studenty, kteří se bez problému dostanou na vysněnou vysokou školu a budou na ní excelovat, a mezi studenty, kteří budou rádi, že se vůbec někam dostanou. Je to to samé jako ve sportu. Pokud nebudete chodit na tréninky a nebudete na sobě pracovat i nad rámec, abyste zlepšili své nedostatky, tak nikdy nemůžete uspět. GJW vás opravdu dokáže dobře připravit, ale musíte chtít. V každém předmětu máte minimálně jednoho učitele, který svému oboru skvěle rozumí a dokáže vám předat neuvěřitelné penzum znalostí.
- d) V mém případě by asi (bohužel) bylo lepší vybrat si nějakou uměleckou konzervatoř se zaměřením na digitální tvorbu, ale tím, že jsem v té době vůbec nevěděla, kam půjdu studovat, tak pro mě všeobecné gymnázium byla ta nejlepší volba.

Nakolik Vám pomáhá, že naše gymnázium klade velký důraz na výuku angličtiny?

- a) Vzhledem k tomu, že jsem gymnázium studoval již řadu let zpátky, nedostalo se mi benefitů z výuky předmětů v anglickém jazyce, tudíž jsem vycházel pouze z hodin angličtiny, které byly na jednu stranu obohacující, avšak na druhou stranu by jich mohlo být více.
- b) V době, kdy jsem studovala na gymnáziu (2009–2017) se na angličtinu, dle mé zkušenosti, potřebný důraz nekladl. Měli jsme hodiny skoro každý den, ale spíše to bylo o gramatice a k reálné konverzaci jsme měli daleko. Musela jsem se tak snažit poměrně dost sama a využívat kurzy mimo školu. Angličtinu považuji dnes za stěžejní opravdu pro každého. Ano, můžete se bez ní někde obejít, ale sami se tím omezíte, už jen ve vztahu k zahraničním partnerům, kontaktům, cestám na konference nebo dalšímu vzdělávání.
- c) Mně osobně nijak, protože jsem od útlého věku chodil do jazykové školy, ale věřím, že pro mnoho studentů je to jen dobře, protože bez elementární znalosti angličtiny se v dnešní době neobejdete.
- d) V době, kdy jsem na GJW ještě studovala, tomu asi ještě úplně tak nebylo, ale už se tam něco rýsovalo, co si pamatuji, haha. Víím, že jsem si jako volitelný seminář zvolila angličtinu, ale bohužel musím upřímně přiznat, že jsem se asi nenaučila o nic víc než v normální hodině angličtiny, a to i přesto, že učitel byl rodilý mluvčí. Každopádně je super, že se gymnázium snaží klást větší důraz na výuku angličtiny, ale nevím, jestli studentům něčemu prospěje chemie nebo biologie v AJ. To by dle mého názoru měl být volitelný předmět, který si student sám vybere v případě, že chce tímto směrem v budoucnu pokračovat. Jinak znalost angličtiny je pro mě osobně velké plus v mém životě, takže děkuji, že mi GJW, a hlavně paní učitelka Evička Becková daly tu příležitost se v ní zdokonalovat :)

Karolína Příbylová O4.A

Oktáva A jede do Prahy!

Je úterý 14.09. a já se probouzím jako obvykle ve všední den kolem sedmé hodiny ráno. Zazvonil velmi nepříjemný budík a já si hned pomyslím: „Super, opět škola.“ Ale vtom mi došlo, že do žádné školy nejdu, protože jedeme jako maturitní ročník na exkurzi do Prahy. Po tomto uvědomění s radostí vyskočím z postele a jdu se nachystat.

V 7:30 jsem stála před bytem kamarádky, kde jsme měly sraz, protože nás její táta vezl na nádraží do Olomouce. Většina spolužáků jela vlakem z Prostějova, ale nám se naskytla tato možnost dopravy, a tak jsme ji ihned přijaly. Na nádraží do Olomouce dojíždíme chvíli po osmé hodině ranní s lehčím zpožděním, protože je město plné aut s lidmi spěchajícími do práce. Vlak přijel a my jsme se šli v klidu usadit na svá místa. Cesta nás čeká dlouhá, ale uteče rychle, protože si celou dobu budu povídat s kamarádkami.

Před 11. hodinou dorazíme do Prahy na hlavní nádraží. Prahu miluju! Vydáváme se směrem k našemu ubytování, které se nachází u zastávky metra Smíchovské nádraží. V penzionu Akát si necháváme všechna svoje zavazadla a vydáváme se na první obchůzku Prahou. Cestujeme metrem a vystupujeme na stanici Vyšehrad, kde nás čeká procházka.

První zastávka s výkladem byla u rotundy svatého Martina, kde nám je stručně vysvětlena historie stavby. Následně se vydáváme dál až k samotné bazilice svatého Petra a Pavla. Zde nám paní učitelky rozdávají pracovní listy, týkající se hřbitova Vyšehrad, který se rozkládá hned u baziliky. Jakmile máme hotovo, vydáváme se všichni společně k soše svatého Václava, po výkladu se jdeme podívat na výhled a udělat si pár fotek.

Naší další zastávkou jsou kasematy. Poté se vydáváme směr Nové Město. Všichni už jsme velmi hladoví, nemůžeme se dočkat, až procházka skončí a budeme si moct zajít někam na pozdní oběd. Po cestě zastavujeme u Emauzského kláštera. Poslední zastávka je u historické památky chrám sv. Cyrila a Metoděje, který si jen zběžně prohlédneme a pokračujeme po schodech níže, kde se v kryptě nachází úkryt, který byl užíván během atentátu na Heydricha.

Po této poslední památce jsme se společně vydali metrem do penzionu. Byla to úleva moci se konečně převléct a na chvíli si odpočinout. Zbytek dne jsme měli volno a každý jsme ho trávili jinak. Já osobně jsem se vydala s kamarády do Palladia, kde jsme se navečeřeli, a posléze jsme šly s kamarádkami procházet pár obchodů. Večer jsme si šli společně sednout do restaurace, která se nacházela v našem ubytování. Zbytek večera trávíme u nás na pokoji, kde jsme si povídali a poslouchali písničky. Kolem půlnoci jsme začali být hladoví, a jelikož je hned u našeho ubytování McDonald, tak zavítáme tam. Po půlnoční svačince se vydáváme do svých pokojů a jdeme spát.

Budík v 6:40 mě moc nepotěšil, ráda si pospím. Na 7 ráno máme nachystanou snídani. Je velmi bohatá a obsahuje vše, co po ránu ocením – kávu, ovoce a lupínky s mlékem. Po snídani se jdeme s holkami nachystat na celodenní program. Vycházíme kolem 9. hodiny ranní, takže máme ještě dost času na to si odpočinout a sdílet naše pocity z předchozího večera.

Tento den je naší první zastávkou kostel Panny Marie Vítězné a svatého Antonína Paduánského, také je často nazýván U Pražského Jezulátka. Potom jsme se společně vydali na Petřín, kde byla možnost vylézt až nahoru a mít celou Prahu jako na dlani. Druhou možností bylo zrcadlové bludiště, kam se vydalo také pár spolužáků.

Naše cesta pokračuje ke Strahovskému klášteru, kde nás čeká prohlídka. Klášter byl pěkně zdobený, zaujal mě. Hned po ukončení této prohlídky pokračujeme dál, čekala nás prohlídka Lorety. Opět jsme dostali pracovní list, který vypracováváme ve skupinkách. Jako další byl na programu rozchod, kdy jsme se šli všichni naobědvat. Po rozchodu se všichni opět setkáváme a chystáme se na prohlídku Pražského hradu, kde navštívíme chrám svatého Víta, baziliku svatého Jiří a jako poslední Zlatou uličku. Tímto byl program ukončen a všichni jsme se vydali na ubytování, kde jsme se nachystali na večerní program, kterým bylo divadlo. Společně jsme se vydali na Novou scénu a v klidu sledovali divadelní hru. Představení skončilo a následovala velmi krátká procházka ke Karlovu mostu, kde jsme se rozdělili. Společně s kamarády navštěvujeme bar a na chvíli se tam zdržujeme. Poté se už vydáváme na pokoj a jdeme spát.

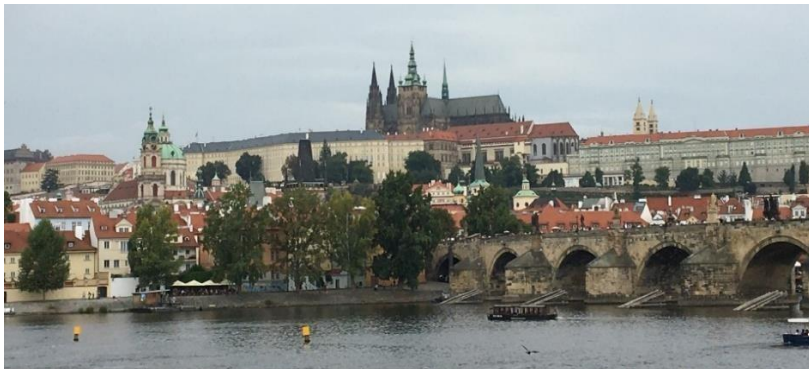
Čtvrtek začíná obdobně jako středa, ale snídaně je až na půl osmou, proto máme trochu času si přispat. Tento den je na programu Staré Město společně s prohlídkou Staroměstské radnice. Jelikož máme mnoho času, než začne prohlídka, jdeme se podívat po cestě do města na Rudolfinum. Na Staroměstském náměstí jsme opět dostali pracovní list, který jsme po skupinkách vypracovávali. Rychle jdeme ještě navštívit Václavské náměstí a vracíme se zpět k Staroměstské radnici, kde započala naše prohlídka. Po jejím ukončení jsme se vydali na rychlý oběd, protože nás čeká ještě druhá prohlídka, a to tentokrát Národního divadla. Po odpoledním programu se vracíme zpátky na náš penzion a chystáme se na operu Prodaná nevěsta od Bedřicha Smetany, která se bude hrát v Národním divadle. Opera byla dlouhá, ke konci se už velmi táhla, ale i tak jsem si to užila. Čeká nás poslední večer. Ten plánujeme trávit společně na pokoji a povídat si. Nemůžu uvěřit tomu, že už zítra jedeme domů.

Bylo chvíli před 7., takže jsme málem zaspaly, proto rychle vylézáme z postele a jdeme se nasnídat. Hned po snídani jsme si dobalili poslední věci do kufru a vydali se na hlavní nádraží, kde jsme do úschovny dali naše kufrы. Dopoledním a zároveň posledním společným programem našeho výletu byla Werichova vila, která se nacházela na krásném místě. Mám moc ráda Kampu. Po dopoledním programu jsme měli volno, které jsme využili tak, že jsme se šli naobědvat a projít. Kolem jedné hodiny odpoledne se vracíme na nádraží pro svoje věci a jdeme na nástupiště.

Cesta zpátky byla dost únavná, protože jsme měli velké zpoždění. Dojeli jsme do Olomouce, kde jsem se ještě s některými spolužáky rozloučila se zbytkem skupiny. Během čekání na naše rodiče si říkám v hlavě: „Jak to mohlo utéct tak rychle? Vždyť to uteklo jako lusknutí prstu! Ale jedno vím jistě, na tuto exkurzi určitě nikdy nezapomenu.“

Kateřina Němečková O8.A

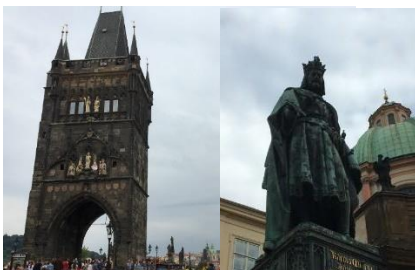
Fotoreportáž z Prahy

*panorama Prahy – v pozadí Pražský hrad a chrám sv. Mikuláše,
v popředí Vltava a Karlův most*

*Staroměstské náměstí – Staroměstská radnice s Mariánským sloupem,
Pražský orloj, Týnský chrám*

*Staroměstská mostecká věž
na Křižovnickém náměstí a
socha Karla IV.*

náměstí Republiky – Obecní dům, Prašná brána

*interiér a
exteriér
Národního
muzea*

*koncertní síň
Rudolfinum*

*historická budova
Národního divadla*

Foto: Karolína Přibyllová O4.A

Kroužky na GJW

Horolezecký kroužek:

Pokud chceš vyzkoušet svoji sílu, obratnost, mrštnost a zaujaly tě výkony našeho reprezentanta Adama Ondry na olympijských hrách, tak můžeš vyzkoušet kroužek horolezectví s panem učitelem Bronislavem Klíčem. Tento kroužek se bude konat každé úterý od 15:30 do 16:30.

Kroužek volejbalu:

Pro ty, kteří upřednostňují kolektivní sporty, je volejbal jasná volba. Inspirací nám mohou být naše reprezentantky a reprezentanti, kteří se v září účastnili mistrovství Evropy. Ať jsi holka či kluk, přijď si zahrát. Kroužek volejbalu se bude konat každé úterý od 16:30 do 17:45 a povede ho pan učitel Bronislav Klíč.

Výtvarný kroužek:

Pokud jsi výtvarně nadaný jedinec, který rád kreslí, maluje a tvoří, toho výtvarný kroužek neumoří. Povede ho paní učitelka Helena Svozilová a bude probíhat jednou za čtrnáct dní vždy ve středu od 14–16 hodin v učebně A15.

Pěvecký sbor MÚZY:

Na škole máme také kroužek pro pěvecky nadané studenty, kteří mají rádi lidové, ale i populární písně. Pokud mezi ně patříš i ty, tak je tento kroužek přímo pro tebe. Je to právě sbor MÚZY, který vede paní učitelka Dita Přikrylová. Bude se konat každé pondělí od 15:25 do 16:25 hodin v učebně B34.

Kroužek programování:

Jestli se chceš naučit něco nového a zajímá tě, jak pracují počítače pod kapotou anebo tě láká programování a tvorba her, pak je kroužek programování přesně pro tebe. Můžeš se zde naučit jazyk C# a Unity Engine. Jestli tě to zaujalo a máš čas každý čtvrtek od 15:30 do

17:00, zavítej do učebny B31 za panem Petrem Kalandrou.

Dramatický kroužek:

Měl jsi někdy sen, že budeš hrát v divadle? Jestli ano, tak si to můžeš přijít zkusit do dramatického kroužku. Ten se bude konat v divadle Point, a to každé úterý od 14:00 do 16:00 s panem Alešem Procházkou. Takže jestli si chceš splnit svůj sen, anebo si jen zkusit zahrát v divadle, tak přijď!

Žurnalistický kroužek:

Baví tě se bavit s lidmi? Máš rád hledání informací? Pak je žurnalistický kroužek přesně pro tebe. V tomto kroužku na tebe čeká psaní článků do školního časopisu Wolkroviny. Pokud máš zájem, kroužek bude probíhat každé úterý od 14:30 do 16:00 s paní učitelkou Lucíí Ryšavou v kabinetu B03. Začni psát hned teď!

Kroužek ruštiny:

Líbí se ti ruština? Chceš se naučit základy ruštiny a potom ji dále studovat? Nebo jenom v ruštině plaveš a chtěl by ses ji naučit lépe? Tak máš možnost! Můžeš chodit každé úterý od 14 hodin do kroužku ruštiny, který povede pan učitel René Volek.

Kroužek čínštiny:

Pro toho, kdo by se rád naučil nejpoužívanější jazyk na světě, tedy čínštinu, a poté ho chtěl využít ve světě, tak může docházet na kurz čínštiny pod vedením paní Nely Valchářové, a to každou středu od 15:25 do 17:05 do učebny B15.

Biologický kroužek:

Pro všechny, které baví biologie anebo si v ní chtějí pouze rozšířit obzory, tak je zde kroužek biologie. V tomto kroužku si můžete vyzkoušet také praktické věci. Takže ten, kdo rád nabývá zkušenosti i vědomosti, ten může navštěvovat biologický kroužek každé pondělí v učebně B17. Kroužek vede paní učitelka Šárka Lakomá.

Badatelský kroužek:

Badatelský kroužek je pro studenty, kteří si rádi odfrknou po náročném školním dni a zahrají si s ostatními nějakou stolní hru anebo si něco vytisknou na 3D tiskárně. Kroužek bude probíhat od pondělí do čtvrtka od 14:30 hodin. Badatelský kroužek bude probíhat vždy ve školním klubu s panem učitelem Jaroslavem Dopitou. Ale pozor! Počet účastníků je omezen!

Posilování:

Jestli chceš vypadat jako Arnold Schwarzenegger a nechceš chodit do posilky sám, tak můžeš chodit každý pátek s panem učitelem Jaroslavem Dopitou od 15:30 do školní posilovny. Jestli chceš mít svou vysněnou postavu co nejrychleji, tak jdi do toho!

Michal Synek O6.A

Imatrikulace studentů prim a prvních ročníků

V pátek 1. října se v aule školy konala tradiční imatrikulace studentů prim a prvních ročníků. Trvala od 11 hodin do 11:45. Kvůli covidovým opatřením nebyli přítomni rodiče žáků. Celým programem přítomné provedli Klaudie Kožnářková z kvarty A a Michal Synek ze sexty A. Ředitel školy, Mgr. Michal Müller, svým projevem přivítal nové studenty. Nechybělo ani pěvecké vystoupení v podání Klaudie Kožnářkové. Hlavním bodem programu bylo představení studentů tříd O1.A (Mgr. Luděk Škvařil), O1.B (Mgr. Michaela Hnilicová), 1.A (Mgr. Gabriela Svobodová) a 1.B (Mgr. Tomáš Kolařík). Každý student dostal odznak a záložku na památku. Celou akci zakončil pěvecký sbor Múzy studentskou hymnou Gaudeamus igitur.

Jménem celé redakce všem novým studentům přeji hodně štěstí a hlavně studijních úspěchů!

Karolína Příbylová O4.A

Historická rubrika

Den české státnosti

Státním svátkem 28. září si český národ připomíná úmrtí svého patrona, knížete Václava. Rok jeho úmrtí není dodnes přesně známý, mezi sebou se přou roky 929 a 935. Většina Čechů vám smrt sv. Václava popíše jako vraždu objednanou Boleslavem, jeho bratrem a nástupcem. Svatováclavská legenda ale praví jinak.

Václav byl prvorozeným synem českého knížete Vratislava I. a jeho ženy Drahomíry. Jeho rok narození se odhaduje na rok 907. Vzdělání získal na Budči (hradiště), vychovávala ho jeho babička Ludmila. Na tehdejší poměry to bylo vzdělání celkem neobvyklé, legendy mluví o studiu latinských a staroslověnských žalmů.

Dále legendy líčí Václavovy postřižiny, tedy obřad stříhání vlasů, který se konal kolem věku sedmi let. Vzhledem k odhadovanému roku Václavova narození se obřad mohl pořádat v roce 915.

Když v roce 921 zemřel Vratislav I., Václavovi bylo teprve čtrnáct let. Vlady se tedy jako regentka ujala jeho matka Drahomíra. Na knížecí stolec Václav nastoupil patrně roku 925. Jeho vláda trvala až do sporných let 929, nebo 935. Dnes se vědci přiklánějí spíše k roku 935.

Spousta z nás se domnívá, že Václavův mladší bratr Boleslav si objednal jeho vraždu, protože toužil po moci. Svatováclavská legenda ale říká, že mezi

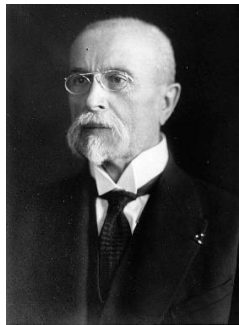
bratry vznikl spor, který vyvrcholil hádkou. Václav prý uhodil Boleslava mečem do hlavy. Členové Boleslavovy družiny ale neovládali češtinu. Proto na Václava zaútočili, protože věřili, že Václav jejich pána napadl. Boleslav už zasazení smrtelné rány nestihl zabránit.

Tři roky po jeho smrti nechal Boleslav Václavovy ostatky převézt na Pražský hrad. Kdy přesně byl Václav svatořečen, není jasné, ale už v 10. století se v souvislosti s jeho jménem objevuje označení světce. Každý rok se ve Staré Boleslavi koná Národní svatováclavská pouť na počest patrona českých zemí.

Den vzniku ČSR

Samostatná Československá republika vznikla jako nástupnický stát z bývalé habsburské monarchie 28. října 1918. Jako státní svátek byl tento den uznáván už od samotného vzniku, byl vyhlášen už o rok později. V průběhu nacistické okupace byl zrušen, ale na den výročí vzniku ČSR se konaly rozsáhlé protesty proti okupaci státu. Za éry komunismu byl název státního svátku změněn na Den znárodnění a roku 1988 byl opět obnoven.

Důsledkem vyhlášení první světové války proti Srbsku se na národnostní problémy v Rakousko-Uhersku víceméně zapomnělo. Počáteční odboj českých politiků byl potlačen. Vedení odporu proti Vídni se tak ujal český exil, který vedl Tomáš Garrigue Masaryk.

V průběhu roku 1916 sestavil Masaryk společně s Edvardem Benešem a Milanem Rastislavem Štefánikem Československou národní radu, která se později nejvíce podílela na odboji proti nadvládě Rakouska-Uherska. Významnou podporu jim poskytly Československé legie.

V lednu 1918 byla vyhlášena tzv. Tříkrálová deklarace, tedy prohlášení generálního sněmu

českých poslanců říšské rady Rakouska-Uherska (parlament), žádající samostatný stát Čechů a Slováků. 14. října stejného roku proběhla celostátní generální stávka. Vyhlášení republiky ale bylo odloženo a habsburská říše přetrvávala ještě další dva týdny.

28. října v ranních hodinách byla v Ženevě zahájena jednání o podobě samostatného státu. Zúčastnili se ho zástupci Národního výboru v čele s Karlem Kramářem a delegace exilového protirakouského odboje vedená Edvardem Benešem. Dohodli se, že Československo se stane republikou a jejím prvním prezidentem bude T. G. Masaryk.

Mezitím členové Národního výboru Antonín Švehla a František Soukup ovládli Válečný obilný ústav v Praze, aby zabránili zásobování válečné fronty obilím a zaměstnanci ústavu přísahali na věrnost nového samostatného státu.

Večer 28. října byl vydán zákon o zřízení samostatného státu československého. Pod dokumentem byli podepsáni klíčoví členové Národního výboru – A. Švehla, A. Rašín, F. Soukup a další. Tito muži byli později nazýváni „muži 28. října“.

Tak vznikla „první republika“, období našeho státu v letech 1918–1938. V průběhu celého 20. století Československo jásalo, nebo bylo otřeseno spoustou událostí, ať už to byla druhá světová válka, počátek komunistické éry, sovětská okupace r. 1968 nebo sametová revoluce, která v roce 1989 svrhla socialismus v Československu. Ale o tom až příště.

Tradice oslav vyhlášení samostatného československého státu byla sice v nelehkém 20. století mnohokrát přerušována, ale přetrvala až dodnes. Na Národním památníku na pražském Vítkově a na spoustě dalších míst po celé republice probíhá kladení věnců. Nejvýznamnější událostí dne bývá předávání státních vyznamenání prezidentem ČR, které se tradičně koná ve Vladislavském sále na Pražském hradě.

Karolína Přibyllová O4.A

(zdroje obrázků:

gemaart.cz; lifee.cz; cs.wikipedia.org; novinky.cz; autorka)

Adaptační kurz Jedovnice

Naše třída, prima B, jela v termínu od 13.–15.9.2021 na adaptační kurz do kempu u Jedovnice. Cílem kurzu mělo být lépe se navzájem poznat.

Během pobytu jsme hráli různé hry. Jednou z nich byl i softbal, který jsem se naučila hrát a který se mi moc líbil. Byli jsme také na túře dlouhé asi 13 km, během níž jsme poznávali okolní přírodu. Cestou kolem skal jsme objevili i jeskyně, do kterých jsme se mohli jít podívat. V blízkosti kempu se nacházel mlýn, kde jsme měli zajištěnou prohlídku. Pán, který nás prováděl, nám zde pustil 3D film o okolí.

Kurz se mi moc líbil, ale podle mého vkusu byl krátký. Užila jsem si to a hodně mi pomohl. Lépe jsem se poznala se spolužáky a myslím si, že nás i stmelil.

Claudie Slavíková O1.B

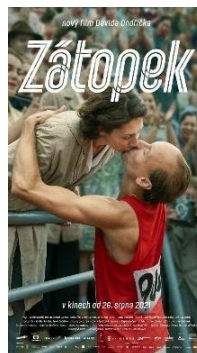
Kulturní rubrika

Pozvánka do kina: *Zátopek*

Zátopek byl dlouho očekávaným filmem, jeho příprava zabrala víc než šest let. Snímek režiséra Davida Ondříčka byl představen na filmovém festivalu v Karlových Varech, premiéra se konala 26. srpna. Na scénáři k filmu se podílel jeho režisér, dále pak Alice Nellis a Jan P. Muchow. Kameramanem se stal Štěpán Kučera, hudbu k filmu složila Beata Hlavenková. Do hlavních rolí byli obsazeni Václav Neužil ml. (Emil Zátopek) a Martha Issová (Dana Zátopková). Ve filmu si také zahrál australský herec James Frecheville.

Vyprávění začíná v roce 1968, kdy Emila Zátopka, legendárního českého atleta, v Praze navštíví jeho kolega a dobrý přítel Ron Clarke (James Frecheville). Divák se pak postupně tak, jak Zátopek Clarkovi svoje osudy vypráví, v retrospektivách vrací k Zátopkovým tréninkům, nejslavnějším závodům i k seznámení Emila se svou budoucí manželkou Danou. Líčí, jak se Emil k běhání vůbec dostal, Mistrovství spojeneckých armád v Berlíně v roce 1946, seznámení Zátopkových a jejich následnou svatbu, a také Emilovy první olympijské hry v Londýně, odkud dovezl dvě zlaté a jednu stříbrnou medaili. Klíčovým a zároveň nejemotivnějším momentem filmu je rozhodně olympiáda v Helsinkách roku 1952. V Helsinkách si Zátopek doběhl hned pro tři zlaté medaile – za běh na 10 000, 5 000 metrů a za maraton. Tento výkon nebyl nikdy překonán.

Zátopek je velmi povedený a velmi zdatně napsaný snímek, který rozhodně stojí za zhlédnutí. Některá média ho dokonce označila za film hollywoodských kvalit. A podle mého názoru je to rozhodně česká filmová událost roku.

Karolína Přibyllová O4.A
(zdroj obrázku: cysnews.cz)

Příběh na pokračování

Kdo je Margaret?

Zvonek od dveří zacinkal a do nosu mě udeřila těžká vůně parfému. Jak může dáma s litry voňavky na sobě pracovat s domácími mazlíčky, nechápu. Nicméně jsem se k ní vydala a chystala jsem se být milá.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem ji nesměle. Recepční vzhledla od práce a změřila si mě podezíravým pohledem.

„Nějaké přání?“ oslovila mě lehce nepříjemným hlasem. Chvilí jsem na ni zírala.

„Máte nějaké přání?“ zopakovala už trochu podrážděněji. Uklidni se a chovej se profesionálně, napomínalo mě mé druhé, odvážnější já.

„Slečno?“ naléhala recepční netrpělivě.

„Ano, mám přání,“ odpověděla jsem konečně. „Viděla jsem váš inzerát na pracovní místo hlídače domácích zvířat. Přišla jsem se o něj ucházet.“

Na recepční bylo vidět, že ji to trochu uklidnilo. „Jistě,“ zabručela a v počítači spustila nějaký program, který se podobal tomu v mé skutečné práci, ve kterém se zaznamenávali podezřelí v námi vyšetřovaných případech.

„Mohu se zeptat na Vaše jméno?“ ptala se mě, přičemž si sesadila brýle na nos. Málem jsem ohlásila moje pravé jméno, Margaret. Naštěstí jsem se včas zarazila.

„Anna,“ oznámila jsem místo toho. „Nováková,“ dodala jsem rychle a okamžitě jsem se začala cítit trapně. Originálnější jméno jsem vymyslet nemohla.

Recepční si ale moje jméno do programu spokojeně napsala společně s mým telefonním číslem.

„V pořádku. Místo je vaše. Když pro Vás dostaneme klienta, kontaktujeme Vás,“ oznámila mi, čímž mi naznačovala, že mám odejít.

„Na shledanou,“ rozloučila jsem se tedy, opustila kancelář šťastného mazlíčka a spěchala do práce.

V práci jsem dostala nové pokyny k případu, který právě vyšetřuji. Krátce před obědem si mě předvolal můj nadřízený. Dozvěděla jsem se, že podle zjištění jednoho z mých kolegů odjíždí dvě rodiny, které bydlí právě v té ulici, kde vyšetřuji, na dovolenou. A klíčoví jsou jejich mazlíčci. Ty budou hlídat jejich sousedé. A právě je mám za úkol dostat z domu, abych mohla vyšetřovat, skrytá jako hlídačka domácích mazlíčků. Zatím jsem nevěděla, jak a kam zmíněnou rodinu odlákám, ale bylo mi jasné, že musím.

Po obědě jsem jenom tak posedávala ve své pracovně a přemýšlela. A vymyslela jsem něco geniálního.

O dva dny později mi kolem čtvrté hodiny volali ze Šťastného mazlíčka. Můj plán vyšel.

V našem domě je žena, která má u sebe pistoli. Tato věta mi hlavou proběhla asi tisíckrát za sebou. Margaret mezitím pistoli, kterou vytáhla ze sametového pouzdra vypadajícího jako penál na tužky, položila na stolek a hadýrkem, který třímala v ruce, ji začala zuřivě leštit. Srdce mi bušilo jako o život. Až se o svou zbraň náležitě postará, co když namíří na nás, zmáčkne spoušť, kulka vyletí rychleji než japonský rychlovlak a prásk! – bude po všem?

Margaret zbraň leštila dobrých deset minut. Ve skomírajícím světle lampy ji nakláněla do stran a otáčela, aby ověřila, jestli už se blýská dostatečně. Moje kočičí srdíčko pořád nezastavovalo. Sissinka vedle mě se zavrtěla a na zádech jsem ucítila její rychlý pulz. Bill už se taky probudil, na malou chvíli jsem pohledem zavadila o jeho lesknoucí se oči. Hned je ale zavřel, aby si ho naše hlídačka nevšimla.

Margaret pistoli naposled otočila ve dlaních a schovala ji zpátky do pouzdra. Potom zhasla, lehla si zpátky na gauč a už se nepohnula.

Kdybyste s námi nestrávili noc a navštívili nás až ráno, zdálo by se vám, že je Margaret úplně normální hlídačka domácích mazlíčků. Nakrmila nás, vyvenčila Billa, dokonce nám otevřela dveře na zahradu, abychom mohli ven. O to víc zarážející bylo, když jí začal zvonit telefon. Než jsem se stačila podívat, kdo se jí snaží dovolat, Margaret telefon zdvihla a zmizela s ním v koupelně. Zdálo se, jako kdyby se po hovoru

s někým hádala. Bill strčil do dveří, ale marně. Margaret se v koupelně zamkla.

Bill se Sissinkou udělali živý komín a vysadili mě nahoru, abych viděla klíčovou dírkou do místnosti. Margaret po koupelně chodila sem a tam (jestli by se to tak dalo nazvat – vzhledem k velikosti koupelny v ní udělala tak dva kroky, pak se otočila a zase popošla o dvakroky) a šermovala kolem sebe rukou, až dokonce shodila šampony vyrovnané na polici. Dávala si ale pozor na to, aby nekřičela, protožeby někdo mohl zaslechnout její slova.

Po několika minutách Margaret zavěsila a začala něco odsouvat od dveří. Tento předmět jsem identifikovala jako komodu, která stála vedle pračky.

„Ona se tam dokonce zabarikádovala,“ hlesla jsem překvapeně. Sissinka ze sebe vypustila zmatené „proč?“ a Bill potichu obdivně hvízd.

V zámku zarachotil klíč. Margaret opouštěla koupelnu. Billa Sissinka sebou leknutím trhli, a tím pádem se zhroutil náš živý komín. Margaret se naštěstí klíč v zámku zasekl, takže se dveřmi chvíli lomcovala, což znamenalo, že jsme měli čas, abychom zahladili stopy a tvářili se, jako by se nechumelilo. Bill zmizel do zahrady, Sissinka se naaranžovala do pohodlné pozice na gauč. Já jsem předstírala to nejméně pravděpodobné, co šlo – ze stolečku v obýváku jsem vykramařila několik časopisů a zírala na ně, jako kdybych si je prohlížela.

Margaret si mě naštěstí nevšímala. Když se vysvobodil z koupelny, mrštila s telefonem na stoleček v obýváku, z útrob svého hnědého vlněného kabátu, ve kterém včera večer dorazila, vystrachala notebook a doslova s ním praštila na jídelní stůl. Potom v něm začala něco hledat a soustředěně u toho krčila obočí.

Významně jsem se podívala na Sissinku a spolu jsme se vytratily do zahrady.

„Hodilo by se omrknout, co Margaret tak zuřivě hledá v tom počítači,“ zhodnotila Sissinka. Já a Bill jsme souhlasně přikývli. „Vůbec nevím, kdo to vlastně je, ani co má za lubem, ale něco určitě chystá a

hlídačka domácích zvířat rozhodně její hlavní profese není," dodala jsem.

Spolu s Billem a Sissinkou jsme se připlížili k velkému francouzskému oknu do předzahrady. Margaret pořád soustředěně seděla u jídelního stolu a přehrabávala se v počítači. Ale ač jsme natahovali krky div jsme si je neutrhli, nedokázali jsme poznat, co se Margaret na obrazovce notebooku honí.

Bill vysadil Sissinku zase na krk a já jsem si vylezla na ni. Měla jsem mnohem lepší rozhled než ze země. Přivřela jsem oči a zaostřila jsem zrak nejlíp, jak jsem uměla. Na obrazovce Margaretina notebooku byly obrysy nějakého internetového prohlížeče. Margaret sem tam na nějaký odkaz klikla, ale po chvilince jej opouštěla s nepořízenou.

„Trochu doprava,“ vydávala jsem pokyny Billovi a Sissince. Bill udělal úkrok vpravo. Díky hrbolatému povrchu na zahradě ale klopýtl, naše „věž“ se zakymácela ze strany na stranu a během pár vteřin jsme popadali na zem jako kuželky, přímo do bláta po včerejší bouři. Margaret to díkybohu vůbec nevyvedlo z míry, pořád byla zabořená do notebooku.

Sissinka se vyhrabala z kaluže a začala prskat. „Že já se vždycky nechám zatáhnout do takových hloupostí,“ nadávala a tlapkami se snažila dostat bláto ze svého bývalého sněhového kožíšku. Efekt to ale mělo ne nulový, ale dokonce minusový, protože na tlapkách měla bláta nejvíc. Místo, aby ze sebe bláto dostala, tak si ho po sobě ještě víc rozmazala, takže její záda a břicho obalovala přibližně centimetr tlustá vrstva bahna. Já jsem sice do kaluže dopadla na nohy tak, jak jeto o nás kočkách známo, ale známo je samozřejmě také, že bahno je kluzké. Bill si na rozdíl od nás se svou vizáží nelámal hlavu.

Zatímco my se Sissinkou jsme se snažili očistit smýkáním našich srstí o dřevěnou stěnu kůlny, Bill z ní postupně vytlačil tři dřevěné bedny, ve kterých jeho páníček schraňoval náradí.

„Napadlo mě z tohoto postavit takovou pyramidu a posvítit si na naši hlídačku,“ objasnil nám.

„Přijde mi, že Margaret není zase tak hloupá, aby nezaregistrovala, že za velkým oknem přímo za ní stavíme pyramidu

ze tří beden, když každá z nich je metr široká, metr dlouhá a metr vysoká,“ pronesla peprně Sissinka.

Nastala chvíle ticha. Bill zjevně souhlasil se Sissinčiným úsudkem. Po chvíli jsem, zdá se, vymyslela řešení.

„Dřevěnou pyramidu postavíme u jiné stěny, vyšplháme na okap a přejdeme po něm až k oknu do kuchyně,“ navrhla jsem.

„To zní dobře,“ pochválil mě Bill. Spolu jsme zatlačili do beden a posouvali jsme je k oknu do koupelny. Sissinka vzdala zbavování se bláta o kůlnu a šla nám na pomoc. Bedny jsme s velkou námahou dosmýkali až ke zdi s okýnkem do koupelny. Ač jsme se snažili, jak nejlépe jsme dovedli, těžkou dřevěnou bednu plnou kovového nářadí od shora dolů jsme neuzvedli. Sissinka navrhla použít ty bedny, které se nám podařilo dotlačit pod okno koupelny, jako jakousi rampu. Vyskočili bychom z ní, předními tlapkami se chytili okapu a vydrápali se nahoru na maličkou „plošinu“, dělicí okapovou rýnu od svažující se střechy. Součástí Sissinčina návrhu byla i demonstrace, takže nám po ní došlo, že lepší řešení nevymyslíme.

Bill vyrazil na střechu jako druhý. Nahoru se vyšvihl jako nic a už stál v okapové rýně vedle Sissinky.

„Pojď nahoru, Lily,“ vyzvala mě Sissinka. Vylezla jsem na bednu, předními tlapkami se opřela o zeď a chvíli jsem panáčkovala. Potom jsem vyskočila a tlapkami se chytla okapu. Ale síla přitáhnout se za něj a vyhoupnout se nahoru za Sissinkou a Billem zčistajasna zmizela a já žuchla dolů do trávy. Otřepala jsem se a zahájila pokus číslo dvě. Zase jsem se předními tlapkami opřela o zeď a chvilku panáčkovala. Pak jsem vyskočila a díky tomu, že mě Billa Sissinka doslova vytáhli nahoru, jsem stála vedle nich v okapu. To taky nebyl žádný luxus, ještě se v něm válely kaluže vody.

Když jsme se promočeným okapem dostali až k francouzskému oknu, za kterým pořád seděla Margaret zanořená do svého notebooku, zachytili jsme se všemi tlapkami za okap a svésili se hlavou dolů jako netopýři. Margaret měla na počítači otevřený web s internetovými mapami, kurzorem po jedné z nich přejížděla a do bloku ležícímu u její pravé ruce si zapisovala poznámky. Takhle

jednotvárně to probíhalo celou věčnost, až jsem skoro cítila, jak se mi všechna krev nahrnula do hlavy. Nebylo to vůbec příjemné.

Uběhlo snad několik let, než Margaret konečně naposledy přelétla internetovou mapu očima a zprudka notebook zabouchla, až mi poskočilo srdce leknutím. Popadla pár věcí, kolem pasu si uvázala svůj rudý svetr a vyšla na kamennou cestičku na předzahradě. Zarachotily klíče v zámku, z čehož vyplývalo, že Margaret zamyká domovní dveře. Vyšla zpod stříšky nad nimi a my jsme se jako na povel napřímili, aby si nás nevšimla. Během minuty Margaret zmizela ve svém autě parkujícím před naším domem, praštila za sebou dvířky, dupla na plyn a zmizela v zatáčce. Svůj notebook nejspíš nechala v kuchyni.

Bill pohotově přeběhl zpátky po okapu k naší bednové plošině a následován mnou a Sissinkou zaběhl dovnitř do domu. Margaretin notebook skutečně zůstal zavřený na jídelním stole. Blok, do kterého si před chvilkou dělala poznámky, si však vzala s sebou.

Sissinka vyskočila na židli, kterou Margaret nechala odsunutou daleko od stolu a otevřela její notebook.

„Ale ne,“ rozčílila se. „Má tam heslo. A jak ji znám, tak to bude něco neprolomitelného,“ povzdechla si a zabořila bradu bezradně do dlaní.

Notebooku se ujal Bill. „Můj páníček je počítači a technikou posedlý, pořád něco štourá,“ řekl a notebook otočil k sobě. „Zkusím sis tím poradit.“

První věc, co nás zarazila, byla ta, že Margaret si jako svoje uživatelské jméno nezvolila svoje křestní tak, jak to má moje panička, ale měla tam napsáno pouze „Poštolka“. Jestlipak se vůbec jmenuje Margaret, proběhlo mi hlavou.

Bill dost nemotorně, protože touchpady nejsou dělány na psí tlapky, klikl na nápis „Zapomenuté heslo“ pod kolonkou pro zadání kódu. Obrazovka počítače zčernala a potom se na ní objevilo modré pozadí s nápisem „Přiložte otisk prstu“.

„To je konec,“ procedila mezi zuby Sissinka. Já ale dostala jiný nápad. Začala jsem obcházet obývací pokoj. „O co se snažíš?“ řýpla do mě.

„Hledám věci, kterých se Margaret dotkla,“ vysvětlila jsem stručně. Hrnky, talíře, časopisy, květináče, vypínač, propisky...počkat! Margaret si s sebou sbalila jenom blok. Propiska, kterou do něj psala, stále ležela na stole.

Pronásledována nechápavým pohledem Billa a Sissinky jsem zašla do dílny a našla lepicí pásku. Na peru byly pořád znatelné Margaretiny otisky prstu. „Výborně,“ zamumlala jsem a propisku spolu s páskou odnesla do obýváku. Chvilí jsem zápasila s koncem pásky, který se ne a ne odlepit, ale pak už jsem úspěšně drápkem kousek odřízla a přelepila jím otisk prstu. Sissinka šokovaně zvedla obočí.

Pásku jsem na propisce chvíli nechala viset a po minutě jsem ji rychle strhla, přešla ke stolu a přiložila ji na čtečku otisků na notebooku (co je čtečka otisků mi poradil Bill, nikdy jsem notebook s ní neviděla – další podezřelá věc na naší hlídačce). Na modré obrazovce se chvíli protáčelo bílé kolečko. Poté se objevil nápis „Vítejte“. Povedlo se.

Sissinka mi s obdivným výrazem zatleskala. „Tedy, Lily,“ chválila mě, „to bych do tebe neřekla.“

„Koukám s páníčkem na detektivky,“ vysvětlila jsem svoji „náhlou“ znalost triků detektivů.

Na obrazovce se objevila mapa. Takže Margaret počítač prostě shodila, aniž by vypla běžící programy. Bill mapu mírně zmenšil. A následně zbledl.

„Stalo se něco?“ zeptala se ho Sissinka. Bill mlčky ukázal na obrazovku počítače.

Margaret si na mapě našla chatovou osadu, kde se nacházela chalupa Billových páníčků. A aby toho nebylo málo, Sissinka objevila na pozadí běžící program. Byla to taková databáze osob. Něco, co v detektivkách mívá policie. Margaret nalistovala stránku s údaji o Billově páníčkově. Bill uvedené informace pročítal a potvrdil nám, že jsou správné. Důvěra k naší hlídačce okamžitě klesla k bodu mrazu.

V hlavě mi vyklíčila spousta otázek. Kdo je Margaret? Jako hlídačka mazlíčků rozhodně nepracuje, tak co je její skutečná profese? A hlavně, co hledá v našem domě?

Karolína Přibyllová O4.A

Šéfredakce

Karolína Příbylová

Redakce

Michal Synek

Eliška Tomková

Jakub Havel

Editace

Hana Vilímová

Petra Vilímová

Baví Tě psát? Chtěl/a by sis vyzkoušet práci novináře?
Redakce školního časopisu Wolkroviny neustále přijímá nové
členy. Přidej se do našeho týmu a začni psát hned teď!

Kontakt na šéfredaktorku: Karolína Příbylová (Teams)

Elektronickou verzi časopisu Wolkroviny naleznete na webu
školy: <https://www.gjwprostejov.cz/skolni-casopis-wolkroviny>